

TERRORISME : EEN VERDIENDE STRAF

DE tragedie in de school van Beslan, begin september 2004, zit iedereen nog vers in het geheugen. Wat de media toen niet vermeld hebben, is dat de moslimterroristen niet toevallig precies daar toegeslagen hebben : *de kleine republiek Ossetië is een pijler van de christelijke aanwezigheid in de Kaukasus*. De slachtoffers – kinderen, ouders en leraars die door de moslims gegijzeld werden en van wie er heel veel gedood werden – zijn dus « *martelaren* ». Zij zijn het voorwerp van de bekommernis van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima, die de drie zienertjes op 13 juli 1917 het Derde Geheim toonde : zij zagen hoe priesters, geestelijken en zusters, en verschillende leken, mannen en vrouwen van uiteenlopende rangen en standen, dood neervielen onder de schoten van een « *groep soldaten* ».

Een Italiaanse bisschop die sinds 1981 in Soedan als missionaris werkt, Mgr. Cesare Mazzolari, heeft onlangs in een Italiaanse krant gezegd : « *Het ogenblik van het martelaarschap komt snel dichterbij. Ik hoop dat de Heer ons de genade zal geven om dit bloedvergieten te ondergaan. De zuivering is noodzakelijk. Talrijke christenen zullen gedood worden voor hun geloof. Maar uit het bloed van de martelaren zal een nieuw christendom ontluiten.* »

« *Ofwel zal God ons een charismatische persoon zenden die in staat is om een nieuwe weg te openen, ofwel zal Hij een straf toelaten, een aangepaste beproeving die ons de noodzakelijke wijsheid zal schenken. Wij leven in een wereld die blind en doof is. Het is absoluut nodig dat wij vreselijk door elkaar geschud worden* » (*Il Giornale* van 23 mei 2004).

Er is maar één man op aarde « *die in staat is om een nieuwe weg te openen* » : **Paus Joannes-Paulus II**. Door Rusland toe te wijden aan het Onbevlekt Hart van Maria om de bekering van dat land te bekomen, volgens de wens van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima, zou de Paus het bewijs leveren van zijn eigen bekering... en de wereld zou gered zijn !

Misschien klinkt het brutaal te spreken van een « *BEKERING* » van de Paus. Maar als het waar is dat Karol Wojtyla, toen hij aartsbisschop van Krakau was, de *Sjahada* [zie kadertekst

op p. 2] geleerd heeft om hem op te zeggen samen met een stervende moslim, wat moet men dan anders zeggen ? Het feit staat nochtans vast, zonder enig mogelijke twijfel. Ik heb het niet ontleend aan een « integralistische » bron. Het is als voorbeeld aangehaald door kardinaal Barbarin, te Betharram, afgelopen zomer, als antwoord aan een brave christenvrouw die hem vroeg of ze moslim kon worden...

Kan men zich een wrede verloochening

indenken van de jonge katholieke Javed Anjum, die in Pakistan gemarteld werd door een groep van moslims die hem de *Sjahada* wilden doen uitspreken ! Javed, negentien jaar oud en afkomstig uit Quetta, is gestorven op 2 mei jl. in het ziekenhuis van Faisalabad, ten gevolge van de zesentwintig verwondingen die hem waren toegebracht door een *thaleb*, een moslimleraar, en diens leerlingen van een islamitische religieuze school in de omgeving van Toba Tek Singh, op 310 km van Islamabad (*Correspondance européenne* nr. 117, 31 juli 2004).

Er is duidelijk een brutale tegenspraak tussen enerzijds het voorbeeld dat gegeven wordt door onze kerkelijke hiërarchie, tot in haar hoogste rangen, en anderzijds het getuigenis van eenvoudige gelovigen. Deze contradictie verklaart de persoonlijke tussenkomst van de Allerheiligste Maagd, die aan de drie zienertjes van Fatima op 13 juli 1917 onthulde dat het *Javed* is die men moet volgen. Het is zijn bloed dat, door tussenkomst van de Engelen, de redding zal bewerken van de zielen die « *naderen tot God* »... We moeten dus veel bidden voor de Paus opdat hij zich zou bekeren bij het horen van de stem van de Engel met het bliksemend zwaard : « *Boete, boete, boete !* » Anders zullen de « *vlammen* » die uit zijn « *zwaard van vuur* » slaan uiteindelijk « *de wereld in vuur en vlam zetten* ».

Joannes-Paulus II in de moskee van Damascus. « Ik bevestig opnieuw mijn diepe overtuiging dat de weg van de wederzijdse erkenning of, waar dat mogelijk is, van het gemeenschappelijk gebed het bevoorrechte pad vormt naar verzoening, solidariteit en vrede » (kerstboodschap 2001).

Met zijn 600 wetenschappers en 45 000 technici die tewerkgesteld zijn in de nucleaire industrie is het Pakistaans kruisvat de actieve haard van deze « **vlammen** ». Dat werd onlangs duidelijk door de ontdekking van een internationaal netwerk van handel in nucleaire uitrusting en technologie, geleid door de man die tot 2001 verantwoordelijk was voor het Pakistaans nucleair programma. Deze « verantwoordelijke » zou gedurende bijna achttien jaar de geheimen van de atoombom verkocht hebben aan Libië, Noord-Korea en Iran, wellicht met medeplichtigheid van de Pakistaanse regering.

Bezwarende omstandigheid: om te voorkomen dat India in één klap hun volledig nucleair arsenaal zou kunnen vernietigen, hebben de Pakistaanse autoriteiten het veertigtal atoombommen waarover ze beschikken over zowat het hele land verspreid. Maar Pakistan is een politiek zeer kwetsbaar land. President Pervez Moesjaraff is het voorbije jaar herhaalde malen aan moordaanslagen ontsnapt. Een staatsgreep zou dus een of meerdere nucleaire bommen in handen kunnen spelen van een van de partijen die elkaar de macht betwisten, of van een dissidente politieke groepering, of van beide tegelijk!

Wat blijft er in die omstandigheden over van het nucleaire non-proliferatieverdrag dat vandaag door meer dan 180 landen ondertekend is? Het is al een vodge papier geworden sinds de (communistische) Democratische Republiek Korea het verdrag op 10 januari 2003 heeft opgezegd en een reactor voor de aanmaak van plutonium terug in werking heeft gesteld. Sedert de dag dat Noord-Korea officieel aankondigde dat het beschikte over de atoombom, op een top-bijeenkomst van zes landen uit de regio te Peking in augustus 2003, wordt heel het Verre Oosten bedreigd door een helse catastrofe. Praktisch gesproken is Noord-Korea nu al klaar met het terug op punt stellen van de nucleaire brandstof waarover het regime al beschikt sinds 1994; dat geeft het land effectief de mogelijkheid om de eerstvolgende jaren twee of zelfs vijf atoomwapens te produceren! Japan, dat zich de omvang van het gevaar realiseert, heeft zich voorgenomen een anti-raketsysteem te ontwikkelen dat operationeel zou moeten zijn in 2007.

In het Verre Oosten is dus een geopolitieke aardbeving op til waarvan men de draagwijdte moeilijk kan inschatten.

In het Nabije Oosten zijn de nucleaire ambities van Iran, met de duidelijke bedoeling Israël van de kaart te vegen, niet minder onrustwekkend. Om die reden blijft Iran een centrale plaats innemen in wat de Amerikanen bezighoudt. Zal dit land hun volgend doelwit zijn na Irak?

Een verschrikkelijk perspectief, terwijl president Bush de geleerden achter zich opnieuw probeert te sluiten om de chaos in Irak het hoofd te bieden, een chaos waarvoor hij nochtans de hoofdverantwoordelijke is! Elke dag brengt zijn tol aan doden en gewonden binnen de internationale coalitie. De Amerikaanse Generale Staf meldde in oktober – vlak vóór de presidentsverkiezingen – dat er sinds het begin van de invasie 1015 doden en meer dan 8000 gewonden gevallen zijn. « *De publieke opinie incasseert deze opeenvolgende mokerslagen vrij goed* », merkt de Franse commentator Frédéric Pons op. « *Ze blijft gemobiliseerd achter haar leger en achter George Bush.* » De overtuigende verkiezingsoverwinning van Bush op zijn bleke rivaal Kerry bewijst dat de Amerikanen de « *collateral damage* » van de oorlog als onvermijdelijk blijven accepteren. Maar wat een

DE SJAHADA

« *Ash-hadoe al-la illaha ila Allah wa ash-hadoe enna Muhamad abdoehoe wa rasoeloe Allah.* » « Ik getuig dat er geen God is dan Allah en ik getuig dat Mohammed de dienaar en boodschapper van Allah is. »

Wie deze islamitische geloofsbelijdenis uitspreekt, erkent plechtig **dat Allah de Verhevene de enige bestaande God is**. Hij belooft **dat hij nooit iemand anders dan Allah zal aanbidden**. Hij erkent ook **dat Mohammed de ware boodschapper is** die door Allah gezonden is **om de islam te verkondigen en over de wereld te verspreiden**.

Deze geloofsbelijdenis is niet alleen on-christelijk, ze is bovendien anti-christelijk: « *God is Eén omdat hij niet verwekt werd en zelf niet verwekt, d.w.z. geen Zoon heeft. Deze belijdenis is niet onschuldig, ze is tegen het geloof in de H. Drie-eenheid gericht, ze is een formule om Christus Zoon van God te vervloeken...* » « *Spreek de Sjahada uit of ik snij je de keel over als lasteraar van de Ene God!* » Het Woord en de Geest zijn slechts één en hetzelfde wezen, een wezen dat geschapen is: een uitvinding van de joden als reactie tegen de christelijke exegese van het Oude Testament, en niet – zoals ten onrechte beweerd wordt – het bewijs dat Ariaanse monniken invloed hebben uitgeoefend op Mohammed! Jezus is een grote profeet, de zoon van Maria... zuster van Aäron: ook hier mogen we niet geloven in een onschuldig door mekaar haspelen door bedoeïenen die niet goed thuis zijn in de Bijbel... De verwarring is gewild, **om Jezus te vernederen**. Hij werd niet écht gekruisigd, maar slechts in schijn: nog een typische waanvoorstelling uit de joodse antichristelijke propaganda-molen. De bedoeïenen moeten ervan overtuigd raken dat de profeet Jezus, de neef van Mozes, misschien wel groter is dan zijn oom maar dat hij het tenslotte moet afleggen tegenover Mohammed, die de goddelijke openbaring tot haar hoogtepunt voert » (abbé Georges de Nantes, CRC nr. 150, febr. 1980, p. 8).

toestand dat een grote mogendheid in volle oorlog zijn aandacht gedurende maanden moet richten op het dwaze « *electorale circus* » dat met de verkiezingen samenhangt! Nooit is het zo duidelijk geweest: « **de democratie is het kwaad, de democratie betekent de dood!** »

Eén enkele man, één enkel staatshoofd heeft dit begrepen: **Vladimir Poetin**. Na de verschrikkelijke tragedie van Beslan verklaarde de Russische president, die bekommerd is om het bewaren van de nationale eenheid:

« **De organen van de centrale en de regionale uitvoerende macht moeten een ééngemaakt en hiërarchisch organisme vormen.** » Bezorgd om te handelen « **vanuit strikte eerbiediging van de wetten en van de Grondwet, en uiteraard ook met strikte eerbied voor het internationaal recht** », stelde Poetin voor om de presidenten van de negenentachtig republieken en regio's van de Russische Federatie, die momenteel verkozen worden volgens het algemeen stemrecht, voortaan te laten aanduiden door « *de lokale parlementen op voorstel van het staatshoofd* ».

In heel de wereld, en vooral in de V.S. en in Europa, weerklonken luide protesten: dit plan was een regelrechte aanslag tegen de democratie!

Maar in Rusland zelf deden de voorstellen van Poetin niet veel stof opwaaien, ondanks een golf van kritiek in de pers – die dus niet zo ingeperkt wordt als men zegt! – bij de oppositie en tot in de schoot van de regeringsgezinde partij
[vervolg op p. 4]

DE DOODSTRIJD VAN DE IRAKESE CHRISTENEN

In de berichtgeving over de gebeurtenissen in Irak lijkt het alsof er maar twee betrokken partijen zijn: enerzijds de Anglo-Amerikaanse bezetters, en anderzijds de moslimbevolking. Er wordt nauwelijks aandacht besteed aan **de belangrijke christelijke minderheid** in Irak, die geplet zit tussen hamer en aambeeld en het voornaamste slachtoffer van de oorlog dreigt te worden.

Pas in augustus van vorig jaar kwamen de Iraakse christenen even in het nieuws... toen er tegen verschillende kerken bloedige aanslagen werden gepleegd waarbij 11 mensen om het leven kwamen.

Op zondag 1 augustus 2004 ontploften binnen het tijdsbestek van enkele uren verschillende bomauto's die opgesteld stonden vlakbij christelijke kerken: vier in Bagdad en één in Mossoel. Dat de aanslagen plaatsvonden rond het einde van de zondagavondmissen maakte duidelijk dat het de terroristen menens was.

Een maand later waren christelijke kerken opnieuw het doelwit:

BRUSSEL, KerkNet e.a. – Afgelopen maandag hebben opnieuw aanslagen plaatsgevonden tegen christelijke kerken in Irak. Doelwit waren dit keer de Syrisch-orthodoxe kerk van Dora en de Nestoriaanse kerk van de H. Matheus, die op minder dan een kilometer van elkaar verwijderd zijn. Bij de eerste aanslag werd ook schade aangericht aan een derde, een Chaldeeuse kerk.

Bij de aanslag in de wijk in het zuidwesten van Bagdad tegen de Syrisch-orthodoxe kerk vielen minstens drie doden en 34 gewonden. [...] De meeste slachtoffers zijn voorbijgangers en bewoners van aangrenzende gebouwen. Bij de aanslag werd ook de buitenmuur van de katholieke Sint-Bahnamkerk vernield en brak brand uit in nabijgelegen huizen.

Vorige maand waren er ook al aanslagen tegen vijf kerkgebouwen van verschillende christelijke Kerken. Die waren overduidelijk bedoeld om de christelijke gemeenschap angst aan te jagen.

De inkt van bovenstaand artikel was nog niet droog of de Iraakse Ramadan werd ingeluid met het dynamiteren van een kerk in Bagdad! De christenen reageren geschokt op wat hen overkomt. Fadel Aziz, zakenman en

toevallig ooggetuige: « *Duizenden jaren leven wij christenen al samen met moslims. Zo iets als nu is nog nooit eerder gebeurd. Deze mensen kunnen geen Irakezen zijn, zij kwamen van buiten om ons land in de problemen te brengen.* » Iemand anders: « **Door Oosterse christenen te raken, willen ze het Westen raken. Want voor hen zijn christendom en de Westerse wereld één en hetzelfde.** »

Er wonen momenteel 700.000 christenen in Irak, dat is 3 % van de totale bevolking. De grote meerderheid van de christenen is terug te vinden in Bagdad zelf, maar ook in en rond de noordelijke stad Mossoel – het oude Ninive – wonen meer dan 200.000 christenen.

De belangrijkste christelijke gemeenschap is die van de Chaldeeuse katholieken (220.000 zielen), die met Rome geünieerd zijn sinds 1552 en verspreid zijn over negen bisdommen. Dankzij hun degelijke vorming en opleiding schoppen zij het ver in het beroepsleven, in die mate zelfs dat een groot deel van de Iraakse intellectuele elite katholiek is! Het meest bekende voorbeeld is dat van Tarik Aziz, de Chaldeeuse katholiek die onder Saddam Hoessein minister van Buitenlandse Zaken was en ten tijde van de eerste Golfoorlog regelmatig in het nieuws kwam.

De Baath-partij die in 1963 aan de macht kwam, vestigde een geseculariseerd regime. De christenen konden ongestoord hun geloof belijden. **Maar de Anglo-Amerikaanse invasie en de val van Saddam Hoessein geven het moslimfundamentalisme een onverhoopte kans.** Irak is goed op weg om een moslimrepubliek te worden, gedomineerd door de extremistische sjiieten die de meerderheid in het land vormen en die geleid worden door groot-ajatollah Al-Sistani. Als de door de V.S. geplande verkiezingen inderdaad zouden doorgaan op 30 januari, kan deze meerderheid zich via de stembus legitimeren. Want vergeten we niet dat president Bush de invasie een kruistocht voor... de democratie genoemd heeft! Uiteindelijk dreigt de oorlog dus uit te lopen op een resultaat dat veel erger is dan de kwaal die men wilde bestrijden...

Hoe dan ook, het lot van de Iraakse christenen lijkt bezegeld. **De nieuwe voorlopige grondwet legt de christenen overigens nu al een beperking van hun geloofsvrijheid op.**

Een actieve christelijke geloofsverklaring aan moslims is strikt verboden!

« *De aanslagen die Bagdad door elkaar geschud hebben, kondigen de verdwijning aan van de kleine christenheid van Irak. De christenen hadden onder Saddam Hoessein alle vrijheid om hun godsdienst te belijden, maar vandaag, onder de Amerikaanse bezetting, zijn zij overgeleverd aan afrekeningen allerhande. De gedemoraliseerde Amerikaanse soldaten van hun kant sluiten zich op in hun forten, zonder enig contact met de bevolking. Die herinnert zich nog maar al te goed de honderdduizenden kinderen die gestorven zijn ten gevolge van het embargo en de tienduizenden burgerslachtoffers van "preventieve" bombardementen – zonder nog te spreken over de kankergezwellen die het resultaat zijn van de (Amerikaanse!) massavernietigingswapens op basis van verrijkt uranium! Die verschrikkelijke puinhoop hebben de Irakezen niet te danken aan Saddam Hoessein, maar wel degelijk aan de Anglo-Amerikanen...* » (Il est ressuscité nr. 16, nov. 2003, p. 8).

De islamitische terreur bereikt inmiddels haar doel, want talrijke christenen hebben besloten het land voorgoed te verlaten:

CHRISTENEN ONTVLUCHTEN IRAK – Ongeveer 4000 christelijke gezinnen hebben de laatste drie maanden Irak verlaten. Dat meldt het Vaticaanse persbureau Fides. De uittocht begon na de eerste serie aanslagen op christelijke kerken op 1 augustus. Daarna volgden nieuwe aanslagen op kerken en woonhuizen van christenen. Volgens Fides houden veel parochies tegenwoordig hun vieringen in crypten en kelders om minder gevaar te lopen bij nieuwe aanslagen (*Katholiek Nieuwsblad* van 5 nov. 2004).

In 1990, vóór de eerste Golfoorlog, woonden er nog dubbel zoveel christenen in Irak als nu. De meesten weken ten gevolge van het genadeloze embargo uit naar landen als Syrië of Jordanië. Wie nog bleef, wordt nu met alle mogelijke middelen geïntimideerd en verjaagd. En er is niemand die het in woord of daad voor deze aloude christenheid opneemt...

Verenigd Rusland. Een manifestatie op 16 september te Moskou bracht een ... veertigtal personen op de been. « **President Poetin zal over een nagenoeg absolute macht beschikken en nog slechts aan God verantwoording schuldig zijn** », wierp Konstantin Zatoelin op.

Des te beter ! Leve het heilige Rusland ! In de Franse Republiek worden de prefecten van de departementen, verre van verkozen te worden volgens het algemeen stemrecht, benoemd door het staatshoofd – die aan niemand verantwoording verschuldigd is, **zelfs niet aan God**, vermits wij in een geseclariseerd land leven ! Jacques Chirac zetelt niet aan de rechterhand van God, zoals Jezus Christus, maar boven Hem. Zo heeft deze man beslist dat er in de Europese “Grondwet” geen plaats is voor God... want anders zou God wel eens in concurrentie kunnen komen met Allah, de god van Turkije, een land dat Chirac wil toelaten tot de Europese Unie waardoor het op volkomen officiële wijze weerwraak zou kunnen nemen voor de overwinning van Lepanto !

De islam houdt Europa gegijzeld, en dat is eigenlijk ons verdiende loon, want wij zijn het die het “terrorisme” uitgevonden hebben : **het is gebaard door de Franse Revolutie**. Heeft een welbepaalde periode in de geschiedenis van die Revolutie niet de naam gekregen van « TERREUR » (juni 1793-juli 1794) ? De eerste terroristen waren de afgevaardigden van de Nationale Vergadering die naar de provincies werden gestuurd om de “terroristische” wet bij uitstek, de “*loi des suspects*” (wet der verdachten, 17 september 1793), te doen toepassen. Deze wet gaf de speciaal daartoe opgerichte bewakingscomités de toelating om iedereen die er nog maar van verdacht werd zich niet te richten naar de principes van de Revolutie – « VRIJHEID, GELIJKHEID, BROEDERLIJKEHEID... OF DE DOOD ! » – aan te klagen en ter dood te brengen.

De communistische Revolutie heeft dit systeem alleen maar geperfectioneerd en uitgebreid tot honderden miljoenen slachtoffers. Het islamitisch terrorisme heeft dus niets uitgevonden. Maar het ergste is dat het Vaticaan actief medeplichtig is door zich op te stellen als verdediger « *van de volledige en even grote vrijheid van de drie godsdiensten van Abraham* », jodendom, christendom en islam, naar de

ROOMS-KATHOLIEKE KERK ACHTERUIT IN ZUID-AMERIKA

MEXICO, KerkNet – Latijns-Amerika, voor het Vaticaan lange tijd het continent van de hoop, verliest jaarlijks veel rooms-katholieke kerkleden. De meesten stappen over naar protestantse of evangelische kerken. Latijns-Amerika is nog altijd goed voor bijna de helft van de 1,07 miljard rooms-katholieken in de wereld, maar de huidige trend laat een groot verlies aan kerkleden zien.

In Brazilië, met ongeveer 100 miljoen kerkleden het belangrijkste katholieke bastion ter wereld, verlaten elk jaar bijna een half miljoen mensen de Kerk. In Mexico noemt nog 88 procent van de 102 miljoen inwoners zich katholiek – een achteruitgang van bijna 10 procent in vergelijking met 1950. In Colombia, nog een land dat een halve eeuw geleden bijna voor 100 procent katholiek was, hangt vandaag een derde van de bevolking een ander of helemaal geen geloof aan. In Guatemala hebben bijna 4 miljoen mensen – een derde van de totale bevolking – het katholicisme afgezworen ; de meesten zijn lid geworden van evangelische kerkgemeenschappen.

ISLAM SNELST GROEIENDE GODSDIENST IN GROOT-BRITANNIË

BRUSSEL, KerkNet – Volgens onderzoeker Gerry Liston is de islam de snelst groeiende godsdienst in Groot-Brittannië. « Groot-Brittannië telt momenteel twee miljoen Britse moslims, 1 500 moskeeën en 100 religieuze scholen. Die Britse moslims delen allen dezelfde godsdienst, al beleven ze die ieder op hun manier. Zo kan je moslims uit meer dan honderd landen samen zien bidden in de moskee van *Regent's Park* in het hartje van Londen. »

Gerry Liston maakte de cijfers bekend naar aanleiding van de opening van een tentoonstelling over de moslims in Groot-Brittannië. Die expositie kan volgens hem ertoe bijdragen de verscheidenheid te aanvaarden en te begrijpen, in plaats van er uit onwetendheid bang voor te zijn.

Een kort bericht in het *Katholiek Nieuwsblad* (vrijdag 3 dec. 2004) geeft nochtans aan dat er alle reden is om bang te zijn voor het oprukkend islamitisch totalitarisme : « Een meerderheid van de in Engeland wonende moslims wil volgens een onderzoek alleen nog maar voor islamitische gerechtshoven verschijnen. Volgens het dagblad *The Guardian* vindt 61 procent van de ondervraagde moslims dat zulke gerechtshoven moeten oordelen volgens de principes van het islamitisch recht, de Sharia. Niettemin zijn de ondervraagden van mening [voorlopig toch nog, maar voor hoelang ?] dat de door zulke gerechtshoven opgelegde straffen niet in tegenspraak moeten zijn met het Engelse recht... »

woorden van kardinaal Achille Silvestrini, emeritus prefect van de Congregatie voor de Oosterse Kerken.

Deze laatste verklaarde in september van vorig jaar te Bologna dat « *de meest waarachtige ontmoetingsplaats* » van deze drie « *GELOOFSUITINGEN die opkijken naar Abraham* » Jeruzalem is, « een **naam** waarin ook een authentiek **fundament** vervat ligt voor hun op de eeuwigheid gerichte hoop ».

Hiermee heeft Zijne Eminentie – met opzet ? – de twee sleutelwoorden gebruikt die we onderstreept hebben : « **naam** » en « **fundament** ».

De kardinaal heeft niet alleen de gedachte van Joannes-Paulus II uitgedrukt, maar ook die van de auteur van de Koran ! Het woord « **fundament** » wordt in het Arabisch van de Koran immers vertaald door... ‘*al-qa’ida*’, wat een aanduiding is voor de « **funderingen** » van het Huis van Abraham waarop deze auteur de islam « **grondvest** » (soera II, vers 127).

De auteur van de Koran onttrekt aan Sint-Paulus al de kracht van diens theologische argumenten, met als enig doel het eeuwigdurend karakter te benadrukken van het verbond van God met Abraham **en Ismaël**, de voorvader van de Arabieren. Hierdoor heeft de stichter van de islam dertien eeuwen geleden een onverbiddelijke oorlog ontketend met de joden, die zich van hun kant beroepen op hetzelfde verbond met Abraham, maar **door Israël**, de zoon van de Belofte, van wie Jezus Christus de enige erfgenaam is.

Het is dus niet in Jeruzalem dat zich « *het fundament* » van de vrede bevindt. In welke « **naam** » dan ? In die van Jezus Christus.

Met de woorden van de H. Petrus : « **Hij is de steen die gij, de bouwlieden, hebt verworpen ; en Hij is de hoeksteen geworden. Want onder de hemel is geen andere Naam aan de mensen gegeven door dewelke wij zalig moeten worden** » (Hand. 4, 12).

broeder Bruno van Jezus

DE ENCYCLIEK VAN DE DIALOOG

VEERTIG JAAR NA « ECCLESIAM SUAM »

Kort na de eerste zitting van Vaticanum II, op 3 juni 1963, stierf Paus Joannes XXIII; op 21 juni werd hij opgevolgd door Paus Paulus VI. De draad van het Tweede Vaticaans Concilie werd door de nieuwe Opperherder vlugger dan algemeen verwacht weer opgenomen, maar het duurde tot 6 augustus van het daaropvolgende jaar vooraleer Paulus VI in een encycliek het revolutionair programma van zijn pontificaat bekendmaakte.

IN juli 1974 schreef abbé Georges de Nantes in *La Contre-Réforme Catholique*: « Voor mij is de strijd begonnen op 6 augustus 1964, tien jaar geleden en precies vijftig jaar na de dood van de H. Pius X. Ik wist van het binnendringen van het modernisme in de Kerk, van de gewaagde denkbelden van Joannes XXIII, en de eerste zitting van het Concilie maakte mij en anderen terecht ongerust. Toen verscheen Paulus VI op het toneel, “een kleine man van ijzer”, zoals zijn moeder Rachele Montini hem noemde. Gedurende een jaar was alle hoop gewetigd. Tot plots de encycliek “*Ecclesiam suam*” verscheen, die het ergste aankondigde.

« Ik las de encycliek met mijn tweekleurig potlood in de hand: rood om alles wat goed, helder en traditioneel was te onderstrepen, blauw voor het nieuwsoortige, het duistere, het twijfelachtige. Dat gaf als resultaat enerzijds lange rode passages waaruit een uitstekende doctrine sprak, passages die door de behoudsgezinde media tot in den treure zouden geciteerd worden in een poging om zichzelf gerust te stellen; maar anderzijds ook uitgebreide blauwe zones, die de overhand hadden, en die een nieuwe “praxis” voorschotelden en in feite ook oplegden – een revolutionaire pastoraal binnen een onveranderde orthodoxie, alsof zoiets mogelijk was! En de subversieve nieuwlichterij zou des te gemakkelijker aanvaard worden omdat ze handig verpakt was in voorzorgsmaatregelen en voorzichtig voorbehoud...

« In deze beleidsverklaring van het nieuwe pontificaat

onderscheidde ik – het is mijn beroep – de aankondiging en het programma van een immens groot onheil, van onherstelbare vernietiging: anarchie, revolutie, geloofsafval... » (CRC nr. 82, juli 1974, p. 1).

In 1974 kon abbé de Nantes slechts vaststellen dat de analyse van de encycliek die hij in 1964 gemaakt had en die verschenen was in de *Lettres à mes amis* nrs. 180 en 181, maar al te juist was. En vandaag, veertig jaar na

« *Ecclesiam suam* », geven de trieste feiten de theoloog van de Katholieke Contra-reformatie overschot van gelijk. We hernemen hieronder bondig deze analyse, waarbij we citeren uit de aangehaalde *Lettres*.

EEN ENCYCLIEK ANDERS DAN DE ANDERE

« *Ecclesiam suam* » was de eerste encycliek van Paus Paulus VI, die dertien maanden tevoren tot Opperherder verkozen was. Gedurende de volledige tweede zitting van het Concilie, door hem samengeroepen, was de Paus opvallend zwijgzaam gebleven, in die mate zelfs dat het moeilijk was om zijn mening exact te kennen. « De encycliek », aldus abbé de Nantes in 1964, « laat ons uiteindelijk de bedoelingen van de Paus kennen, en de grote richtingen die hij uit wil met de Kerk. Waar hij zich tot op vandaag gereserveerd opgesteld had, laat Z. H. Paulus VI nu aan zijn broeders de vrucht van zijn

meest persoonlijke gedachten kennen. »

De Paus wijst in zijn tekst op zijn pastorale bekommernis, die hij heeft « *geërfd van onze voorgangers uit de laatste eeuw, te beginnen met de grote en wijze Leo XIII* » (par. 52)¹ en na hem diens opvolgers, van

Paus Paulus VI en zuster Lucia in Fatima op 13 mei 1967, kort na de H. Mis. De boodschapster van de Hemel drukte haar verlangen uit om een persoonlijk onderhoud met de Paus te hebben. « Ik wil een gesprek onder vier ogen met u hebben », herhaalde ze keer op keer. Maar Paulus VI wees haar verzoek af: « Het is nu niet het moment. Bovendien, als je me iets wilt meedelen, zeg het dan tegen je bisschop; hij zal het me laten weten. Zorg dat je altijd gehoorzaam bent aan je bisschop. »

(1) Wij hanteren de officiële Nederlandse vertaling van de encycliek door Prof. dr. C. Van Gestel o.p. (Brussel, Arbeiderspers, 1964).

DE CONCILIAIRE REVOLUTIE

« Joannes XXIII de Goedmoedige riep het Concilie samen een beetje zoals de Franse koning Lodewijk XVI in 1789 de Staten-Generaal bijeenriep. Met dezelfde goede bedoelingen, met dezelfde naïviteit ook, wilden zij allebei hun volk oproepen om hun rijk samen met hen te besturen, om het te hernieuwen en zo elke vorm van oppositie of wantrouwen te ontwapenen.

« Het Concilie moest “een essentiële bijdrage tot de innerlijke vernieuwing van de katholieke Kerk” leveren, en moest zo “de hereniging met de afgescheiden broeders verhaas-

ten”; het moest zelfs proberen “alle mensen van goede wil” aan te halen. Lodewijk XVI verkoos zijn ogen te sluiten voor het gewicht van de ideologieën en de ondermijnende macht van de politieke clubs: hij werd meegesleurd. Iedereen weet hoe de Staten-Generaal de richting van de revolutie uitging, omdat de leden van de grondwetgevende vergadering gegrepen werden **door de machtswellust en de drang om alles te veranderen**. Zij bezaten het gezag, maar nog niet de moeilijker te verwerven zin voor verantwoordelijkheid en evenmin het aanvoelen van de reële mogelijk-

heden van de macht. **Ze wilden een nieuwe en rationele wereld scheppen, maar slaagden er slechts in om de oude wereld aan scherven te gooien en de puinhopen op te stapelen.** De vrees bestaat dat het Concilie op dezelfde wijze evolueert, en des te meer omdat deze wil tot vernieuwing een signaal van sympathie lijkt te zijn bestemd voor de meest roekeloze nieuwlichters, en een oproep gericht tot de extremisten die in de Kerk al zoveel macht veroverd hebben.»

Lettre à mes amis nr. 153,
oktober 1963

Pius XI tot Joannes XXIII. Abbé de Nantes: «Het is zeer opmerkelijk en betekenisvol dat de Paus geen melding wil maken van Pius IX, de voorganger van Leo XIII, en dat hij bewust Pius X overslaat, de enige nochtans die tot de eer van de altaren verheven werd: het is duidelijk dat beide opperherders behoorden tot een andere strekking binnen de Kerk, waarvan de encycliek laat verstaan dat ze in onbruik geraakt is: “*Het gaat er thans niet om bepaalde ketterijen uit te roeien in de Kerk, noch bepaalde wanordelijkheden die zich zouden veralgemeend hebben te bestrijden*” (par. 37). Er is beter werk te doen: “*Zaad zijn, gist zijn.*”»

«Paulus VI kiest dus voor Zichzelf en voor zijn Pontificaat de grote kernideeën die, van Montalembert tot Marc Sangnier en van Jacques Maritain tot pater Yves Congar, een soort van nieuw-christelijke geest belichamen. Hij wijst er ons op dat de naastenliefde en de eenheid voortaan deze kernideeën zullen volgen. Welke is dan precies deze centrale gedachte? Deze van **een onafgebroken opmars naar de moderne wereld toe**, maar dan in volkomen trouw aan alle vereisten van de Kerk van Christus.»

Voor die opmars zet de Paus drie bakens uit: «*Voor eerst, naar onze overtuiging, moet de Kerk zich **bezingen** op zichzelf*» (par. 8). «*Uit dat helder en levend bewustzijn dat de Kerk van zichzelf heeft, wordt zij spontaan ertoe gebracht de vergelijking te maken tussen het gave en volmaakte beeld zoals Christus het wilde [...] en het werkelijke gelaat van de Kerk... Daaruit ontspruit dan een edelmoedige en tevens ongeduldige behoefte aan **vernieuwing**, d.w.z. naar verbetering van de fouten die dit bewustzijn ontdekt en verwerpt*» (par. 9). Wanneer deze «*gewenste hervormingen*» doorgevoerd zijn, kan de Kerk «*de **dialogo** met de mensen van onze eeuw*» aangaan (par. 10) en trachten «*de christelijke boodschap in te schakelen in de gedachte, de woorden, de zeden en mentaliteit van de moderne mensheid zoals zij de dag van vandaag leeft en zich ontwikkelt op het wereldvlak. Vooraleer de wereld tot het geloof te brengen, ja, om ze tot het geloof te brengen,*

moeten wij de wereld benaderen en met haar in dialoog treden» (par. 52).

Hiermee is het drievoudig thema van de encycliek aangegeven: **bezinning** of **bewustwording**, **vernieuwing**, **dialogo**.

BEWUSTWORDING... OF GELOOF?

«*Tot de taak van de Kerk in de huidige tijd behoort ongetwijfeld dat zij een duidelijker en vollediger bewustzijn zou verwerven over zichzelf*», aldus de Paus (par. 13). «*Als zij haar opdracht wil vervullen en aan de wereld haar boodschap van heil en broederlijke liefde brengen, dan hoort zij te komen tot een voller zelfbegrip*» (par. 19).

«De H. Vader neemt uit het modern jargon het begrip “*bewustwording*” over. In collectieve zin gaat het om “*herbronning*”, waaruit elke hervorming van zichzelf, de anderen en de Kerk voortvloeit. De Paus beseft dat aan deze bewustwording “*grote gevaren*” van subjectivisme verbonden zijn, maar hij acht dit proces toch “*zeer waardevol*”». Waarom dan wel? Omdat de Kerk daarmee tegemoet komt aan de manier van doen van de mensen van vandaag: «*Die noodwendigheid om op de gekende waarheid in zichzelf na te denken en deze in eigen ziel als in een spiegel te beschouwen, beantwoordt volkomen aan de geest van de moderne mens. Hij schouwt gaarne in het binnenste van zijn ziel en voelt zich zeker van de waarheid als deze uit zijn eigen bewustzijn als het ware belicht wordt*» (par. 21).

«Dat de Paus deze denktrant overneemt, is erg vervelend voor ons, die al meer dan twintig jaar tegen het modernisme gevochten hebben. De modernistische dwalingen die het meest tegengesteld zijn aan het geloof en aan de rede zelf, en de meest desastreuze nieuwlichterijen zijn altijd weer opnieuw gebaseerd op de instinctieve roerselen van een zogezegd “christelijk” bewustzijn, dat niet alleen als onfeilbaar geldt maar dat ook lak heeft aan welke regels ook.» Het promoten van de bewustwording sterkt de mens in zijn waan dat hij “*de maat en de bron van alles*” (par. 21) is!

Maar volgens zijn gewone werkwijze neemt Paulus VI onmiddellijk gas terug : hij voert de term “*kerkelijke bewustwording*” in, en die krijgt een erg geruststellende invulling. Voor de Kerk komt die bewustwording namelijk neer op « *een bewuste, levendige en vurige akte van geloof* » (par. 17) die zich richt naar « *de getuigenissen van de goddelijke openbaring en de onderrichtingen van het Leergezag dat geïnspireerd wordt door Christus zelf* » (ibid.).

« Toch wordt de modernistische opvatting van de “profetische bewustwording” niet helemaal herleid tot de bewustwording van het geloof. Voor de Paus heeft zij nog een bijkomende functie, namelijk die van herontdekking en verlevendiging van de geopenbaarde waarheid. »

Samengevat moeten we dus vaststellen dat Paulus VI de individuele bewustwording en haar profetische ingevingen ophemelt, terwijl hij zich tegelijkertijd sterk maakt dat hij deze intieme ervaringen binnen de grenzen van het dogmatisch geloof kan houden. Maar abbé de Nantes twijfelt : « Zullen de individuen hun geheime zoektochten en hun subjectieve ervaringen in een keurslijf laten dwingen door de Paus ? Ik ben bang dat zij veeleer zullen profiteren van de vrijheid en het soort van onfeilbaarheid die men hen toekent – onder de naam van “kerkelijke bewustwording” – **om zichzelf in de plaats te stellen van het Leergezag en “uit te stijgen” boven de regels van het geloof.** Wie zal het broodnodige onderscheid maken tussen echte en valse bewustwording ? »

Veertig jaren van herbronningen, bewustwordingsprocessen en experimenten zijn voorbijgegaan, en wie heeft gelijk gekregen ? Paulus VI of abbé de Nantes ? In onze kerken zitten nog bijna uitsluitend oude mensen, en die hebben de weg ernaar toe lang vóór het pontificaat van Paulus VI genomen !

VERNIEUWING...

OF GEESTELIJKE VERVOLMAKING ?

De invloed die de dominicaan Yves Congar, de schrijver van het fameuze werk « *Vraie et fausse réforme de l'Église* », op dit onderdeel van de encycliciek heeft uitgeoefend is erg groot, stelt abbé de Nantes vast. Paulus VI neemt het denkkader van de « geestelijke vader van het Concilie » over door vooraf te willen definiëren en onderscheiden wát heilzame hervorming kan zijn en wát slechts revolutie is.

Allereerst verwerpt de Paus het volkomen immobilisme of de principiële vijandigheid tegenover de « *moderne aanvaardbare levensvormen* » (par. 40) – wie zou dat standpunt trouwens verdedigen ? Op het vlak van hervormingsgezindheid maakt hij dan een onderscheid. De vernieuwing « *mag zeker niet het wezen zelf van de Kerk aantasten noch haar fundamentele structuur* » (par. 38) ; het woord vernieuwing zou verkeerd gebruikt worden als het die betekenis zou krijgen. Maar vernieuwing is wél goed als het gaat om wat in « *de katholieke Kerk zoals zij heden is* » (ibid.) de oorspronkelijke doelstelling vervormd heeft, zodat « *er een schaduw valt over de luister van haar gelaat en de heiligheid van*

haar werking » (par. 39) door toedoen van menselijke zwakheden.

« Nadat hij op deze wijze de poort opengezet heeft voor alle mogelijke hervormingen – want wie zal zeggen wat voor hervorming in aanmerking komt en wat niet ? – sluit de Paus ze snel opnieuw. Want hij veroordeelt inderdaad de verleiding van een terugkeer naar de primitieve zuiverheid door te stellen dat de Kerk juist door haar eeuwenlange ontwikkeling zo schoon, beminlijk en bewonderenswaardig is geworden. Bovendien waarschuwt de H. Vader ons “om een ander gevaar te ontwijken waartoe die gewenste vernieuwing zou kunnen leiden”, namelijk “een aanpassing van haar standpunten en gedragwijze aan de zeden en neigingen van de profane wereld” (par. 40). » Allemaal goede intenties, maar abbé de Nantes vraagt zich af of ze zullen begrepen en gevolgd worden. « Zou het niet eenvoudiger en veiliger zijn voorop te stellen **dat de Kerk geen hervorming nodig heeft**, en te zeggen dat zij in deze tijden van wereldwijde onrust en dwaasheid haar kinderen slechts wil oproepen tot een grotere volmaaktheid ? »

Veertig jaren zijn voorbijgegaan, en wie heeft gelijk gekregen ? Het volstaat om te kijken naar wat er met de religieuze communiteiten en hun apostolaat gebeurd is toen zij verplicht werden om zich te hervormen...

DIALOOG...

OF PREDIKING VAN DE WAARHEID ?

« De Paus heeft ervoor gekozen, voor zichzelf en voor heel de Kerk, om het eeuwenoude apostolaat de vorm te geven van een “*dialog met de wereld*”, een “*gesprek*”. Het gaat bij hem niet om een slogan, maar om de uitdrukking van een bewuste keuze : “*Op dit moment in de geschiedenis van de wereld is deze nieuwe vorm van contact van de Kerk met de hele mensheid*” de beste. [...] Het belangrijkste voordeel dat de Paus in de dialoog ziet, is dat deze de mensen de vrijheid laat “*de dialoog te aanvaarden of te weigeren*” (par. 54). Bovendien : “*Die dialoog betracht niet onmiddellijk de bekering van de andere, omdat wij zijn waardigheid en vrijheid willen eerbiedigen, maar tracht hem nuttig te zijn*” (par. 56)... We moeten vaststellen dat deze bekommernissen van een heel andere orde zijn dan wat wij in de oude Kerk gewoon waren ! »

De dialoog, dit « *medium van geestelijke communicatie* » (par. 56), vereist vier eigenschappen, die door de H. Vader worden opgesomd en toegelicht : klaarheid, zachtmoedigheid, vertrouwen en voorzichtigheid (par. 57). « Men merkt onmiddellijk dat in onze huidige tijd de menselijke trots op geen enkele manier mag gekwetst worden... Opgesomd, want de mens is autonoom ! Zullen de christenen, zal de Kerk in die omstandigheden van gedwongen bewondering en sympathie niet in de verleiding komen om de tegenstelling tussen de verschillende doctrines af te zwakken, en waarheid en dwaling gelijkelijk af te wegen ? Zullen de gelovigen van bekeerder niet evolueren tot bekeerling ? »

Paulus VI was van mening dat deze ontsporing kon vermeden worden. Abbé de Nantes twijfelde daar sterk aan: « De “dialogerende Kerk” zal ons geen vervolging en misnoegen opleveren, maar evenmin toewijding en bekering. »

Veertig jaren zijn voorbijgegaan, en wie heeft gelijk gekregen? Om te antwoorden volstaat het vast te stellen hoe lauw het geloof van de christenen geworden is, hoe weinig roepingen er nog zijn – en anderzijds hoeveel sekten er zijn bijgekomen en hoe fanatiek de andere godsdiensten geworden zijn.

DE OPENING NAAR DE WERELD

De encycieliek *Ecclesiam suam* luidt een volkomen nieuw denken in over de Wereld. Abbé de Nantes: « Voordien beleed de Kerk dat zij zich vereenzelvigde met de beschaafde en in haar oorspronkelijke rechtvaardigheid herstelde menselijke samenleving, ondanks de gebreken van haar leden. Zij was er zich van bewust dat zij verheven was tot de heiligheid van Heiligdom Gods onder de mensen. Van dit nieuwe mensengeslacht is Jezus Christus, de Zoon van God, de Nieuwe Adam, het Hoofd van wie alles afhangt. Dat is de Christenheid. Daarbuiten of in de marge ervan bleef de verloren massa die wacht op het Evangelie. Over haar heerst op gewelddadige wijze de Wereld van de booswichten, waarvan de Prins van de Duisternis de meester is. Valse godsdiensten en hoogmoedige ideologieën, afschuwelijke idolen, religies en tirannieën, al die machten van het kwaad hadden de wapens opgenomen tegen de Kerk en hielden de zielen gevangen.

« Daarom zond de Kerk naar de nederigen, naar de volkeren die gebukt gingen onder de schaduw van de dwaling en leefden in de duisternis van ellende en dood, haar apostelen en missionarissen. Tegelijkertijd moesten de kruistochten, de katholieke legers, de koloniale expedities de christelijke vrijheid verzekeren en de opbloei van een beschaving die de stempel droeg van de evangelische zachtmoedigheid. Op die manier breidde de Kerk haar domein uit – zonder complexen. De Wereld van het Kwaad moest zijn greep meer en meer lossen, alle tijdelijke machthebbers moesten het koningschap van Christus erkennen of verdwijnen. Niettemin werd de voortdurend volgehouden arbeid van de Kerk onafgebroken bedreigd en tenietgedaan door elementen die uit haar eigen rangen voortkwamen: geëxcommuniceerden, apostaten, schismatieken en ketters.

« **Maar de encycieliek verandert alles.** Zij ziet de Kerk en de menselijke samenleving als twee onderscheiden realiteiten. Onder de pen van de Paus verschijnt een nieuwsoortige religieuze geografie: “De Kerk moet betrekkingen onderhouden met de ganse gemeenschap van mensen die haar omgeeft, waarin zij leeft en werkt. Zoals iedereen weet, is een deel daarvan door het christelijk geloof diep beïnvloed geworden en ontving het daarvan zulk een kracht en deugd dat meermaals, hoewel men dit niet voldoende waardeert, al wat een volk aan hogere waarden in zijn beschaving bezit te danken is aan dit geloof. In de laatste tijden is dit deel van zijn

oorsprong afgescheiden en afgeweken. Een ander deel van de mensheid, dat het grootste aantal uitmaakt van de wereldbevolking, is verspreid over de onmetelijke gebieden van die volkeren die men de nieuwe volkeren noemt” (par. 10). De christenen erkennen dus het bestaan van een wereldomvattende beschaving, die zich vrijgemaakt heeft van de Kerk en autonoom is, en waarmee de Kerk in contact moet treden. »

Maar wat is deze “moderne wereld” in feite? « Een wereldwijde samenleving die zichzelf wil definiëren volgens zuiver menselijke waarden, en die zo ook wil leven en zich ontwikkelen, los van het gezag en de principes van Christus’ Kerk. » Met respect dialogeren houdt in dat men wettelijkheid verschaft aan « deze profane wereld die omschreven wordt als een universeel sociaal lichaam *buiten* de Kerk en die gezien wordt als volkomen menselijk, niet christelijk en evenmin satanisch. »

Met een scherpzinnig doorzicht waarmee hij vreemd genoeg blijkbaar alleen stond, sprak de theoloog van de Katholieke Contrareformatie zijn vrees uit dat « het revolutionaire karakter van het pauselijk onderricht de verheerlijking van de Wereld zou versnellen, en tegelijk daarmee de onderwaardering van de katholieke maatschappij. [...] De betrekkingen van de Kerk met een Wereld die zo gedefinieerd wordt hebben niets meer te maken met de aloude soevereiniteit en het vroegere apostolaat. Het is verwonderlijk dat de Paus zichzelf nog situeert in het geografisch centrum van dit louter menselijk bouwsel, dat zijn goddelijk gezag verwerpt of gewoon niet kent. »

Veertig jaren zijn voorbijgegaan, en wie heeft gelijk gekregen? Om te antwoorden volstaat het om na te gaan hoeveel aandacht de media vandaag de dag nog schenken aan het pauselijk onderricht: **de invloed van de H. Stoel vervaagt van dag tot dag meer.** En hoe staat het met de prachtige relaties die de dialoog had moeten doen opbloeien met de atheïsten, de niet-christelijke godsdiensten, de orthodoxen en de protestanten? Abbé de Nantes voorzag in 1964 al de impasse waarin de oecumene zou terechtkomen, een impasse die iedereen op het moment constateert. Zo voorzag hij ook de explosie van het religieus fanatisme, tegenover hetwelk onze leiders – en Joannes-Paulus II op de eerste plaats – in bedroefde machteloosheid het hoofd laten hangen. « Neen, het tijdperk van de dialoog is voorbij, nu worden de messen getrokken! Ik ben bang dat in Azië en in Afrika de tijd van de illusies voorgoed tot het verleden behoort. » Woorden uit 1964!

In Fatima heeft Onze-Lieve-Vrouw aan de drie herder-tjes de hel getoond om zo de inzet voor de redding van de zielen nieuw leven in te blazen. **Zij heeft hen niet oproepen tot de dialoog, maar tot gebed en boete.** Zij heeft hen bovendien de vruchten van het martelaarschap laten zien. Wij moeten hopen dat de Kerk de devotie tot het Onbevlekt Hart van Maria en tot het Heilig Hart van Jezus terugvindt, want alleen zo kan de noodzakelijke heropstanding een feit worden en kan de Kerk opnieuw de verovering van de Wereld ter harte nemen!

broeder Pierre van de Gedaanteverandering

DE BEKERING VAN DE JOOD ALPHONSE RATISBONNE

NA het Tweede Vaticaans Concilie werd in Jeruzalem het PAUSELIJK INSTITUUT RATISBONNE opgericht : een katholiek centrum voor de studie van het jodendom. In juni 2001 liet het Vaticaan weten dat de instelling voor de duur van twee jaar zou gesloten worden « voor een ingrijpende reorganisatie ». Op 14 januari 2003 publiceerden de kardinalen Zenon Grocholewski en Walter Kasper, respectievelijk prefect van de Congregatie voor de katholieke opvoeding en voorzitter van de Commissie voor de betrekkingen met het jodendom, het definitieve verdict : het Instituut « blijft niet behouden als een onafhankelijke instelling in Jeruzalem » maar wordt overgebracht naar Rome.

Als reden gaven de beide kardinalen niet alleen « ernstige, delicate en halsoverkop toenemende financiële problemen » op maar ook « fundamentele academische bekommernissen ». De hoogleraren aan het Instituut vielen uit de lucht. « Wij hebben nooit enige vingerwijzing gekregen omtrent de rechtgelovigheid van ons onderwijs », schreven verschillende van hen al in april 2001 in een open brief. Zij vermoeden veeleer dat « Ratisbonne » het slachtoffer is geworden van een hetze : « Er bestond veel wrok tegen ons », aldus pater Michel Remaud. « Sommigen strooiden rond dat wij “te joods” geworden waren. » Hij gelooft niet in een “overbrenging” : « Dat is een illusie. “Ratisbonne” wordt definitief opgedoekt. »

De kardinalen ontkennen echter dat dit de bedoeling is. Zij willen de activiteiten van het Instituut overplaatsen naar het onlangs gereorganiseerde Centrum voor joodse studies « Kardinaal Bea », dat afhangt van de Gregoriaanse Universiteit. Zo hopen zij « de originele bijdrage van het Ratisbonne-project verder te zetten ».

DE KERK EN DE SYNAGOGE

Naar wie of wat verwijst de naam « Ratisbonne » ? Daarover willen we het in dit artikel hebben.

In de Eeuwige Stad staat de joodse synagoge niet ver van de Sint-Pietersbasiliek, maar wel op de andere oever van de Tiber : de stroom loopt als een grens tussen beide gebouwen. De bekering van de jood **Alphonse Ratisbonne** (1814-1884) had een soort van **loopbrug** geworpen over de Tiber, van de synagoge naar de Sint-Pieter. Honderd jaar later, onder het pontificaat van Pius XII, was de opperrabbin van Rome, Eugenio Zolli, op zijn beurt over die loopbrug gestapt [zie Verrijzenis nr. 10, juli-aug. 2002, pp. 8-12].

Als dankbetuiging aan de Onbevleete Ontvangenis die aan hem verschenen was in Rome op 20 januari 1842 liet Alphonse Ratisbonne dit schilderij vervaardigen. Het werd nog datzelfde jaar opgehangen in de Parijse kerk *Notre-Dame-des-Victoires*, de plaats waar Alphonse op vraag van pastoor des Genettes het verslag van zijn miraculeuze bekering neerschreef, en waar zijn broer Théodore onderpastoor was. Het schilderij werd later overgebracht naar de *rue du Bac*.

Het relaas van de bekering van Ratisbonne is uitvoerig beschreven in het boek *L'abbé des Genettes, serviteur et apôtre de Marie*, geschreven door zuster Marie-Angélique van het Kruis (uitg. CRC, 2000). We nemen het daaruit in grote lijnen over.

Alphonse Ratisbonne stamde uit een welgestelde joodse familie die woonde in Straatsburg. Toen hij nog vrij jong was, werd hij erg aangegrepen door de bekering en de priesterwijding van zijn broer Théodore. « Zijn handelwijze joeg mij in het harnas, en ik geraakte vervuld van haat jegens zijn priesterkleed en zijn persoon. »

Théodore werd onderpastoor bij *abbé Dufriche des Genettes* in de Parijse kerk *Notre-Dame-des-Victoires*; hij noemde zich « aalmoezenier van de Koningin » en bad voor de bekering van de joden. Zijn broer Alphonse daarentegen leidde, na briljante rechtsstudies, een mondain leven van feestjes en plezier. « Ik was jood van naam, maar

dat was alles, want ik geloofde zelfs niet in God. Ik deed nooit een religieus boek open. In het huis van mijn oom werd geen enkel joods voorschrift onderhouden, net zo min trouwens als bij mijn broers en zussen. »

De jonge atheïst en katholiekenhater kwam via zijn relaties in de bankierswereld terecht. Hij verloofde zich met een zestienjarig nichtje, maar wilde vóór zijn huwelijk nog een plezierreis naar Italië maken. We schrijven eind 1841. Hij ging ermee akkoord – maar na veel

tegenpruttelen ! – om de Wonderbare Medaille te dragen en het *Memorare* (« Herinner u de liefde van de Moeder Gods... ») op te zeggen, eerder als een uitdaging dan uit overtuiging. « *Men deed de medaille rond mijn hals en ik riep in een schaterlach uit : “Haha ! Nu ben ik katholiek, apostolisch en Rooms !” Het was de duivel die profeteerde door mijn mond.* »

BEKERING IN ROME

De dagen in Italië gleden voorbij en Alphonse begon al te denken aan zijn terugkeer naar Frankrijk, maar onder een of andere mysterieuze invloed voelde hij zich ertoe gedreven om zijn verblijf te rekken... In Rome, midden in de nacht van 19 op 20 januari 1842, schoot hij plotseling wakker uit zijn slaap : « *Ik zag recht vóór mij een groot, zwart kruis met een bijzondere vorm en zonder corpus. Ik spande mij in om dit beeld te verjagen, maar ik slaagde er niet in : ik zag het steeds opnieuw vóór mij, in welke richting ik mij ook draaide.* »

In het verslag dat hij nadien schreef, vermeldt hij zorgvuldig al zijn bezigheden en bezoeken van de 20ste januari. 's Middags...

« *...verliet ik het café en zag plotseling de koets van mijnheer Théodore de Bussièrès. Hij liet halt houden en nodigde mij uit voor een ritje. Het weer was prachtig en ik ging graag op zijn voorstel in. M. de Bussièrès vroeg mij verlof om enkele minuten te stoppen bij de kerk van Sant'Andrea delle Fratte, voor een boodschap die hij nog moest doen. Hij stelde mij voor om in de koets te wachten, maar ik ging liever een kijkje nemen in de kerk.*

« *Sant'Andrea is een kleine, arme en verlaten kerk ; ik denk dat ik er nagenoeg alleen was. Geen enkel kunstwerk trok mijn aandacht. Haast automatisch liet ik mijn blik ronddwalen zonder aan iets bijzonders te denken. Ik herinner me alleen een zwarte hond die vóór mijn voeten over- en weersprong... Even later verdween de hond, en daarna de hele kerk : ik zag niets meer, of beter gezegd, mijn God, ik zag één enkel iets ! Hoe zou ik er kunnen over spreken, want het menselijk woord kan nauwelijks uitdrukken wat onuitsprekelijk is. Elke beschrijving, hoe verheven ook, zou slechts een neerhalen van de waarheid zijn.*

« *Ik zat daar neergeknield, in tranen, helemaal buiten mezelf, toen M. de Bussièrès me tot de werkelijkheid terugriep. Ik kon geen antwoord geven op zijn dringende vragen. Maar tenslotte greep ik de medaille vast die op mijn borst hing, en ik kuste vol overgave de beeltenis van de Maagd die zoveel genade uitstraalde... Ja, Zij was het werkelijk ! »*

Dezelfde dag nog bracht men de opgewonden Alphonse Ratisbonne bij pater de Villefort in de *Gesù*. Hij haalde zijn medaille te voorschijn, kuste ze en riep uit : « *Ik heb Haar gezien ! Ik heb Haar werkelijk gezien !* » En hij vervolgde : « *Ik was nog maar eventjes in de kerk toen ik mij plotseling gegrepen voelde door een onverklaarbare verwarring. Ik keek op en merkte dat het hele gebouw als het ware achter een sluier voor mijn blikken verborgen werd. Eén enkele kapel zoog om zo te*

zeggen al het licht aan, en in het midden van die schittering van licht verscheen boven op het altaar, stralend, vol majesteit en zachtheid, de Maagd Maria, zoals ze op mijn medaille te zien is. Een onweerstaanbare kracht dreef mij naar Haar toe. Zij deed mij met haar hand teken dat ik moest neerknielen. Het leek alsof Zij me zei : Zo is het goed ! Ze heeft niet tot mij gesproken, maar ik heb alles begrepen.

« *Ik wist niet waar ik was. Ik wist niet of ik Alphonse was of iemand anders. Er had zich in mij een zo volledige verandering voltrokken dat ik dacht dat ik iemand anders geworden was. Ik probeerde mezelf terug te vinden, maar ik vond mezelf niet terug... In het binnenst van mijn ziel barstte de felste blijdschap los.*

« *Mijn eerste woorden waren woorden van erkentelijkheid voor M. de Laferronnays en voor de aartsbroederschap van Notre-Dame-des-Victoires. Ik wist met grote zekerheid dat M. de Laferronnays voor mij gebeden had.* »

De broederschap van het Allerheiligste en Onbevlekt Hart van Maria was gesticht door abbé des Genettes voor de bekering van de zondaars. Paus Gregorius XVI verhief haar in 1838 tot aartsbroederschap.

« *Men stelt me de vraag hoe ik deze waarheden geleerd heb, vermits het vaststaat dat ik nooit een godsdienstig boek opengedaan heb en nooit één bladzijde uit de Bijbel gelezen heb. Het dogma van de erfzonde, dat door de hedendaagse joden volkomen vergeten is of zelfs wordt ontkend, heeft mij nooit één ogenblik beziggehouden ; ik twijfel er zelfs aan dat ik de naam ervan gekend heb. Hoe ben ik dan tot die kennis gekomen ? Ik zou het niet kunnen zeggen. Alles wat ik*

VOOR DE BEKERING VAN DE JODEN

Alphonse Ratisbonne werd 11 dagen na zijn bekering gedoopt in de *Gesù*. Voortaan zou hij Marie-Alphonse heten. De Paus erkende het miraculeuze karakter van de bekering, en van dat moment af nam de devotie tot de Wonderbare Medaille een hoge vlucht.

Korte tijd later werd Marie-Alphonse priester gewijd en trad hij in bij de jezuïeten, van wie de naam alleen al hem vroeger met de grootst mogelijke afschuw had vervuld ! Omdat hij zichzelf volledig wilde wijden aan de bekering van de joden, verliet hij de *Societas Jesu* met de toelating van Pius IX en stichtte hij samen met zijn broer in Parijs de Congregatie van Onze-Lieve-Vrouw van Sion, die voor dat doel ijverde.

In 1856 vestigde hij in Jeruzalem ten behoeve van de zusters van Sion het klooster van *Ecce Homo*, waaraan een school en een weeshuis verbonden werden. Vier jaar later richtte hij in Ain Karim – een plaats op 7 km van Jeruzalem waar de overlevering het bezoek van Maria aan Elizabeth en de geboorte van Sint-Jan-de-Doper situeert – nog een klooster met een weeshuis op. Tot aan zijn dood in 1884 werkte en bad hij daar met enkele metgezellen, de *Pères de Sion*, voor de bekering van joden én moslims.

weet is dat ik bij het binnenkomen van de kerk van niets op de hoogte was **maar dat ik bij het buitengaan een klaar inzicht had.**

« De blinddoek viel van mijn ogen ; niet één enkele blinddoek maar de vele blinddoeken die mij omhuld hadden verdwenen de één na de ander en in snel tempo, zoals sneeuw, slijk en ijs opdrogen onder de felle zonnestralen.

« Ik kwam tevoorschijn uit een graf, uit een afgrond van duisternis, en ik was levend, ik leefde echt ! Maar ik weende, want ik besepte dat ik door een oneindige barmhartigheid omhooggetrokken was uit een afgrond van grote ellende. »

De tranen van erkentelijkheid vermengden zich onmiddellijk met tranen van medelijden, toen Alphonse dacht aan zijn vrienden, zijn familie, zijn volk, zijn verloofde. « Het was aan jullie dat ik dacht, jullie van wie ik zo zielsveel hou ! Het was voor jullie dat ik mijn eerste gebeden zegde... »

Op 1 februari 1842 vernam Théodore Ratisbonne in een brief de miraculeuze bekering van zijn broer. « Wat mij het meest trof, was het heldere licht dat door dit gebeuren geworpen werd op het grote vraagstuk van de terugkeer van de joden. **De zichtbare tussenkomst van de H. Maagd in de gebeurtenis te Rome leek me een**

voorteken van de spoedige vervulling van de beloften over dit volk », schreef Théodore later.

DE TERUGKEER NAAR DE SCHAAPSKOOI

De aangehaalde teksten zijn grandioos. Zij laten voorzien wat ooit de terugkeer van het gehele joodse volk naar de éne schaapsstal zal betekenen, volgens het woord van Sint-Paulus in de Romeinenbrief: « **Een deel van Israël is verhard, totdat de massa der heidenen is binnengegaan ; maar dan zal heel Israël worden gered, zoals er geschreven staat : “ De Verlosser zal komen uit Sion, hij zal de goddeloosheid verwijderen van Jacob ”** (Rom. 11, 25-26). »

Honderd jaar na de bekering van Alphonse Ratisbonne, in 1944, hernieuwde de opperrabbin van Rome, Eugenio Zolli, dit getuigenis. Op zijn beurt toonde hij de weg van het heil aan de joden over de hele wereld.

De bekering van de joden – én van de moslims – is de enige duurzame oplossing voor het bloedig conflict dat het Heilig Land al zoveel decennia verscheurt. Niet een zoveelste stappenplan voor vrede, geen nieuwe Camp-Davidakkoorden of het stationeren van VN-blauwhelmen ! De Allerheiligste Maagd Maria is Koningin van de Vrede : tot haar Onbevlekt Hart moeten wij bidden om die broodnodige bekering te verkrijgen !

broeder Bruno van Jezus

DE WONDERBARE MEDAILLE

Op woensdag 21 april 1830 trad een jong boerenmeisje, Catherine Labouré, als postulante binnen in het Moederhuis van de Dochters van Liefde in de *rue du Bac* in Parijs. Drie dagen later maakte zij de plechtige overbrenging mee van de relieken van Sint-Vincentius a Paulo naar de kapel van de lazaristen in de *rue de Sèvres*, een gebeurtenis die in de hoofdstad een geestdriftige menigte op de been bracht en aanleiding was tot talloze publieke uitingen van vroomheid en devotie. Frankrijk was op dat ogenblik nog een monarchie van goddelijk recht onder de « zeer christelijke Koning » Karel X, en niets liet vermoeden dat de laatste Bourbon nauwelijks enkele maanden later zijn troon zou verliezen...

In de nacht van 18 op 19 juli 1830 daalde Onze-Lieve-Vrouw af in het hart van Parijs en verscheen zij aan Catherine Labouré in de kapel van de *rue du Bac*. De sombere voorspellingen die de H. Maagd toen deed en die door Catherine alleen mochten bekendgemaakt worden aan haar biechtvader, werden twee weken later bewaarheid : in de Franse hoofdstad brak een revolutie uit, die de katholieke koning Karel X ertoe dwong af te treden en in ballingschap te gaan. In zijn plaats kwam de *usurpator* Lodewijk-Filips van Orléans, « de koning van de straat », het hoofd van een liberale, grondwettelijke monarchie. Tijdens het erg antiklerikale oproer ontsnapten veel geestelijken slechts ternauwernood aan de dood.

Op 2 november van hetzelfde jaar verscheen Onze-Lieve-Vrouw opnieuw aan haar nederige boodschapper. In een visioen zag Catherine de H. Maagd op een wereldbol staan, terwijl ze met haar voet een slang vertrapte. Aan haar vingers staken verschillende ringen, bezet met

kostbare edelstenen, waaruit prachtige lichtstralen schoten. Toen vormde zich een soort van ovaal rond Onze-Lieve-Vrouw, met rondom rond een tekst in gouden letters, beginnend bij haar rechterhand en eindigend bij de linker. De tekst luidde : « **Maria zonder zonde ontvangen, bid voor ons die onze toevlucht tot u nemen.** » Daarop hoorde Catherine een stem : « *Laat naar dit model een medaille slaan. Iedereen die deze medaille met vertrouwen draagt, zal grote genaden ontvangen.* »

Toen leek het de postulante alsof de voorstelling zich omkeerde : in het midden zag ze een grote letter M, met daarboven een kruis. Het kruis had onderaan een voetstuk, als symbool van het altaar waarop het Offer van Christus hernieuwd wordt. Onder de letter M bevonden zich twee harten ; het eerste was omgeven door een doornenkroon, en doorheen het tweede stak een zwaard.

Opnieuw vertelde de postulante alles aan haar biechtvader, en opnieuw schonk E. H. Aladel haar geen geloof : hij was bang dat het om gevaarlijke inbeelding ging en wilde aan het verzoek geen gevolg geven.

EEN STRAF VAN GOD

In de zomer van 1831 werd de aartsbisschop van Parijs, Mgr. de Quelen, ervan verwittigd dat er een verschrikkelijke epidemie van cholera was uitgebroken in Rusland. De dodelijke ziekte hield lelijk huis niet alleen in het land van de tsaren maar ook in Oostenrijk en Duitsland.

In de loop van de maand september stemde E. H. Aladel er na een derde dringend verzoek van de zieneres eindelijk mee in om haar vraag voor te leggen aan de

aartsbisschop : de H. Maagd vroeg een medaille met haar beeltenis er op.

Mgr. de Quelen, die al lang de wens koesterde dat de Paus het dogma van de Onbevleete Ontvangenis zou afkondigen, was onmiddellijk geestdriftig over de aanroeping « *Maria zonder zonde ontvangen, bid voor ons die onze toevlucht tot u nemen* ». Hij stemde toe. Misschien was het wel een hemelse ingeving die hem overtuigde dat deze medaille de naderende ramp zou kunnen bezweren ?

Zonder er verder te blijven bij stilstaan bereidde de aartsbisschop zijn kudde voor op de beproeving : « *Het moment is wellicht niet veraf* », schreef hij op 27 september 1831 aan zijn clerus, « *dat deugdzaamheid zonder meer niet zal volstaan, en dat de heldenmoed van de toewijding nodig zal zijn.* » En hij drukte zijn geestelijken op het hart dat zij moesten proberen « *het kwaad dat andere gebieden trof van boven ons land weg te houden door de zonden van het volk op ons te nemen.* »

Op 27 maart 1832, midden tijdens het Karnaval, brak de cholera in Parijs uit. De ziekte verspreidde zich bliksemsnel : in de loop van de daaropvolgende maand was het dodental in de hoofdstad al tot 12.700 gestegen.

Angst gevolgd door paniek maakte zich van de bevolking meester. De verschrikkelijke epidemie trof alle leeftijden, alle wijken, alle sociale standen. De dokters waren de toestand niet meester, en velen van hen kwamen zelf om. Men vluchtte naar het platteland om aan de besmetting te ontsnappen, met het risico de ziekte daarheen over te brengen. De koning bleef met zijn familie in Parijs ; men zag hem persoonlijk de zieken in de hospitalen bezoeken. De priesters, die zich sinds de onlusten van 1830 niet meer in soutane durfden vertonen, deden hun uiterste best om tot bij de stervenden te geraken, ondanks de kwaadwilligheid van de publieke overheid ; een tiental geestelijken en dertig zusters werden het slachtoffer van hun naastenliefde.

Op 2 april droeg de aartsbisschop de H. Mis op in de kapel van de Verschijningen in de *rue du Bac*. Daarop begon hij met zijn kruistocht. Zijn optreden was bewonderenswaardig, en zijn inzet ten voordele van de bevolking bracht een energieke opstoot van toewijding teweeg, waardoor een einde werd gemaakt aan de paniek en de dreigende opstand. Met een buitengewone wilskracht deed Mgr. de Quelen zowat alles tegelijkertijd : hij sprak de slachtoffers moed in, stelde richtlijnen op om zijn priesters en gelovigen een hart onder de riem te steken,

schreef openbare gebeden en processies voor en organiseerde geldomhalingen.

Ondertussen was echter nog altijd geen uitvoering gegeven aan de vraag van Onze-Lieve-Vrouw om medailles te slaan.

De aartsbisschop van Parijs beschouwde de epidemie als een straf van God. Hij schrok er daarom niet voor terug om zich in bijzonder krachtige bewoordingen tot de regering te richten die doof bleef voor zijn oproepen :

« *Ik beschouw het niet als een uiting van overdreven ijver om de Koning en de regering duidelijk te maken dat gebeden niet volstaan. God is té zeer miskend. Zijn Kruis dat omvergeworpen werd, ligt nog in het stof. Eén van zijn heiligdommen is een blijvende puinhoop, en de kerk van de patrones van Parijs is in zekere zin – in een katholiek land ! – het toevluchtsoord van het heidendom geworden. De geheiligde dag van de Heer wordt met de*

voeten getreden, aan zijn eredienst wordt geen aandacht meer geschonken. Het lijkt wel alsof wij het verbond met God verbroken hebben ! Deze beschouwingen zijn die van een Fransman die van zijn vaderland houdt en van een bisschop die het gewijde orakel kent : “ Heer ! Allen die zich van U verwijderen, zullen omkomen ! » (brief van 20 april 1832).

Op 18 april, feestdag van de *Mater Misericordiae*, stelde men een afname van de ziekte vast. Mgr. de Quelen richtte daarop in de parochies liefdadige broederschappen op die zich zouden bekommeren om de vele weeskinderen, terwijl E. H. Aladel eindelijk de bestelling om medailles te slaan doorgaf aan de edelsmid Vachette ! Het was hoog tijd : de epidemie, die even ingedijkt leek, breidde zich plotseling weer uit, alsof de Hemel ongeduldig werd om zoveel vertraging in de uitvoering van zijn verzoeken...

De eerste medailles begonnen hun weg in Parijs te vinden begin

juli, meer bepaald in de ziekenhuizen van de Dochters van Liefde. De zusters, die niet meer wisten tot welke heilige ze zich moesten richten, gaven de medailles aan de zieken... die prompt genazen ! « *Die medaille is wonderbaar !* » zei men, en dat was de naam die de medaille zou blijven dragen.

In de herfst verdween de cholera zoals hij gekomen was, en op enkele maanden tijd vond er rond de « Wonderbare Medaille » een reusachtige bekeringsgolf plaats. Gebed en devotie leefden krachtig terug op.

uit : « *L'abbé des Genettes, serviteur et apôtre de Marie* », door zuster Marie-Angélique van het Kruis (uitg. CRC, 2000).

De H. Catherine Labouré (1806-1876), aan wie de H. Maagd verschillende keren verscheen in de kapel van de *rue du Bac*. Uit gehoorzaamheid aan haar oversten stemde zuster Catherine er in toe dat deze foto van haar genomen werd, enkele maanden vóór haar dood.

DE PSALMEN, EEN GEÏNSPIREERD GEBED

ZUSTER Lucia, de zieneres van Fatima, geeft volgend antwoord op de vraag waarom God bij monde van Onze-Lieve-Vrouw gevraagd heeft om dagelijks het rozenhoedje te bidden :

« *Er zijn veel mooie gebeden die er ons kunnen op voorbereiden om Christus in de Eucharistie goed te ontvangen en om onze innige relatie, onze vertrouwelijke vereniging met God te onderhouden ; maar in het algemeen geloof ik dat we aan om het even wie geen beter gebed kunnen aanraden dan het rozenhoedje of de rozenkrans. Zo zijn de gebeden van de getijdenliturgie wondermooi, maar ik denk niet dat ze voor iedereen toegankelijk zijn, evenmin als bepaalde psalmen die wij tijdens het Officie bidden. Deze gebeden vereisen een onderricht en een voorbereiding die men van de meeste mensen niet kan verlangen* » (aangehaald in : *Il est ressuscité* nr. 14, sept. 2003, p. 7).

Wat ons betreft, die elke dag zowel het rozenhoedje als de getijden bidden, onze overste abbé de Nantes heeft tijdens verschillende retraites voor zijn communautiteiten en bij talloze andere gelegenheden geprobeerd toelichting te geven bij de psalmen. In oktober 1973

schreef hij : « *Zoals alle geestelijken "psalmodiëren" wij dag en nacht het goddelijk Officie waarvan de psalmen de inhoudelijke kern uitmaken. We zijn er vertrouwd mee en dat zal altijd zo blijven. Tot aan onze dood zullen ze de geïnspireerde taal van ons voortdurend gebed zijn.* »

Op vraag van abbé de Nantes wil ik deze rijkdommen vandaag op papier zetten. Daarvoor is het noodzakelijk allereerst een goede vertaling op punt te stellen, die niet vertrekt vanuit het Latijn maar vanuit het Hebreeuws of het Grieks. Soms moeten we constateren dat het Hebreeuws onbegrijpelijk is, alsof iemand alles door elkaar gegooid heeft. Als men echter vanuit het Grieks vertaalt, stelt men vast dat alles helder en... profetisch wordt, « *Messiaans* » als het ware, omdat de Messias, dat wil zeggen Onze Heer Jezus Christus, erdoor aangekondigd wordt !

Vanwaar dat verschil ? De Griekse « *Septuaginta* » is een vertaling die vóór de gebeurtenissen uit het Evangelie tot stand gebracht werd, op basis van oorspronkelijke teksten waarvan de Dode-Zeerollen, die zelf dateren van vóór de tijd van de apostelen, getuigen. Daartegen-

over staat de " officiële " Hebreeuwse tekst, de zgn. masoretentekst, waarvan de oudste handschriften niet van vóór de Middeleeuwen dateren : deze tekst werd door de rabbijnen vastgelegd op het einde van de eerste eeuw van onze tijdrekening, toen de Synagoge in een heftige polemiek met de Kerk verwickeld was. Als men de rabbijnse vertaling vergelijkt met de tekst waarvan de Dode-Zeerollen getuigen, stelt men met de woorden van pater Barthélémy « *doelbewuste theologische wijzigingen* » vast : de joden hebben hun vertaling " bewerkt " om elke verwijzing naar Jezus in de psalmen in de kiem te smoren...

We moeten dus trachten de rijke, geïnspireerde tekst in ere te herstellen, omdat hij reeds het geloof in en de hoop op de Messias bevat en een zeer zuivere liefde tot God uitademt, waarin de liefde van de Kerk zich koestert, zevenmaal per dag, op het ritme van het goddelijk Officie. Daarom ook sluiten het boek van de psalmen en de rozenkrans elkaar niet uit, integendeel, ze vervullen en verrijken elkaar om een volmaakt gebed te vormen waarin de ziel zich op voorhand verheugt over de nakende komst van Jezus en Maria.

PSALM 1

DE VREUGDE VAN SINT-JOZEF

1. Gelukkig de man die de raad van de goddelozen niet volgt, de weg van de zondaars niet betreedt, die niet neerzit in de kring van de spotters.

2. Maar die zijn vreugde vindt in Jahweh's wet, en dag en nacht zijn wet prevelt.

3. Hij is als een boom, aan stromend water geplant, die zijn vrucht geeft op tijd, en waarvan het gebladerte niet verwelkt : al wat hij doet, zal gedijen.

4. De goddelozen zal het heel anders gaan : als kaf opgejaagd door de wind !

5. Daarom zullen de goddelozen geen stand houden bij het rechtvaardig oordeel, en evenmin de zondaars in de gemeenschap van de rechtvaardigen.

6. Want Jahweh kent het pad van de rechtvaardigen, maar de weg van de goddelozen loopt uit op verderf.

Het Boek van de Psalmen is het lied- en gebedenboek van de " Wijzen " uit het Oude Testament, waarin de hele bijbelse openbaring beknopt vervat ligt. De eerste psalm herinnert er ons aan dat we op een tweesprong staan : de ene weg leidt naar het verderf, de andere naar de redding. Er bestaat geen middenweg. Wie tijdens het bidden de Wet van Jahweh overweegt, is als de boom die vruchten draagt ; de goddeloze is als kaf dat door Gods eindoordeel weggeblazen zal worden.

Het eerste vers vaardigt een voorschrift van " negatieve zuiverheid " uit, zoals abbé de Nantes het uitdrukte, waarin gewaarschuwd wordt tegen de verleiding om zich geleidelijk aan naar het kamp van de goddelozen te laten meeslepen : men begint met hun « *raad* » op te volgen, nadien volhardt men op hun « *weg* », tenslotte « *zit* » men « *neer* » in hun kring. Gelukkig hij die zich niet laat meevoeren maar zich afzijdig houdt. De « *spotters* » zijn zij die zich van de godsdienst niets aantrekken, de " vrijdenkers ".

In vers 2 verbindt de psalmist een " positieve zuiverheid " met deze afwijzing van de bekoring : de gelovige richt zijn genegenheid op de « *Wet van Jahweh* » en maakt er het voorwerp van al zijn gedachten van.

De Wet van Jahweh, *Tôrâh* in het Hebreeuws, slaat niet alleen op de na te leven " geboden " maar ook op heel de gewijde geschiedenis van het Verbond tussen Abraham en Jahweh, waarvan de geboden de bepalingen zijn. We vinden die geschiedenis terug in de vijf eerste boeken van het Oude Testament of Pentateuch : Genesis, Exodus, Numeri, Leviticus, Deuteronomium.

De Pentateuch zoals wij hem nu kennen werd in 398 v. Chr. vastgelegd, na de terugkeer uit de Ballingschap ten tijde van de zending van Esdras, op een ogenblik dat het volk van Israël koning noch profeet had om het te leiden. Deze eerste psalm is dus duidelijk gedateerd, evenals de samenstelling van de verzameling teksten waarvan hij het

« voorwoord » is : het begin van de vierde eeuw v. Chr., na de terugkeer uit de Ballingschap.

Alle psalmen zijn lofzangen op de Wet, uiting van de wijsheid van Israël, de unieke schat van de jahwistische gelovige en het voorwerp van zijn voortdurende beschouwing. Wij, die elke dag het brevier bidden en niet meer aan die Wet onderworpen zijn, vonden die eindeloze lofzang wat vervelend, tot op de dag dat abbé de Nantes ons uitnodigde om in deze Wet, in deze levensbepalende Wijsheid, ***een voorafbeelding te zien van de Heilige Maagd en van haar Onbevlekt Hart***. Bewaarde en overwoog zij in haar Hart niet zelf de herinnering aan heel de Openbaring ? Zijn haar verlangens en haar vragen, de « kleine vragen » van haar Onbevlekt Hart, vandaag niet onze echte « Wet », de Wet van een Nieuw Verbond ?

Dat verandert alles ! Wanneer we aan psalm 119 zullen gekomen zijn, zullen we 176 verzen gelezen hebben waarin de bekoorlijkheid van de Maagd Maria bezongen wordt... En zo zullen we in het zuivere, edelmoedige en almachtige hart van Sint-Jozef kunnen binnendringen, die zonder twijfel vóór ons hetzelfde heeft gedaan toen hij de psalmen bad en overwoog. Daarom hebben wij bovenstaande titel gegeven aan de eerste psalm, die ons uitnodigt om onze « vreugde » te vinden in de blijde, droeve en glorierijke geheimen van de Rozenkrans...

Wie dat doet « *is als een boom, aan stromend water gepland* ».

Voor de jahwist uit het Oude Testament was het liturgisch leven van de Tempel de bron van dit « *stromend water* », met de dagelijkse dieren- en wierookoffers en al de daarmee samenhangende gebeden. Dit alles werd bovendien nog opgeluisterd door de grote jaarlijkse bedevaarten, wanneer men ter gelegenheid van het Paas-, Pinkster- en Loofhuttenfeest naar Jeruzalem optrok. Daar dronk men aan de wonderbron die de profeet Ezechiël in een profetisch visioen aanschouwd had ten tijde van de vernietiging van de Tempel door Nabuchodonosor :

« *Daar zag ik van onder de drempel van de Tempel water stromen in oostelijke richting, want de voorzijde van de Tempel ligt op het oosten. Het water vloeiende onder de rechterzijwand van de Tempel door* » (Ez. 47, 1).

Ezechiël ziet dit water aanzwellen tot een snelstromende beek, « *en alles waar de beek voorbijkomt, krijgt leven* » :

« *Langs de beek, op elk van haar oevers, zullen allerlei fruitbomen groeien waarvan het lover niet verwelkt en de vrucht niet opdraakt. Elke maand dragen ze weer nieuwe vruchten, want het water dat hen drenkt stroomt uit het heiligdom. Deze vruchten zullen eetbaar zijn, en het gebladerte zal geneeskracht hebben* » (Ez. 47, 12).

Heeft iemand ooit bomen gezien die elke maand nieuwe vruchten voortbrengen ? Wij maken hetzelfde mee tijdens onze grote bedevaarten naar Lourdes, Fatima, Turijn, Moure, La Salette en Lisieux : de genadebron die ons doet leven welt op uit het offer van het Lichaam en Bloed, de Ziel en Godheid van Jezus Christus die aanwezig is in alle tabernakels ter wereld,

en wij delen daarin door de communie, na er in de biecht de « *geneeskracht* » van ontvangen te hebben. De genade van de sacramenten vloeit als een beek uit de doorboorde zijde van Christus, zoals zuster Lucia het in Tuy gezien heeft en zoals wij op de Heilige Lijkwade *rechts* water en bloed zien opwellen uit de wonde in Jezus' zijde die door de lans doorstoken werd.

Dan begrijpen we het : de gelovige die van het Onbevlekt Hart van Maria houdt, brengt *elke maand* nieuwe vruchten voort, *elke eerste vrijdag van de maand* en *elke eerste zaterdag*, « *als een boom, aan stromend water gepland, die zijn vrucht geeft op tijd en waarvan het gebladerte niet verwelkt*. » Met andere woorden : « *Al wat hij doet* »... is voor de Hemel !

Maar er is meer. In de woestijn van deze afvallige, door oorlog, aids en hongersnood geteisterde wereld, waarin de volkeren geen koningen of profeten meer hebben om hen te leiden, valt deze wonderbaarlijke verlossing niet aan afzonderlijke personen te beurt maar aan broeders die in gemeenschap verenigd zijn : de « *anawim* », de « *Armen van Israël* », in wie wij ons herkennen als broeders.

Die vereniging is nodig om de goddelozen te overwinnen « *die neerzitten in de kring van de spotters* » en die zich óók verenigen. Hun ondergang op de Dag des Oordeels wordt hier aangekondigd. Het verbond van de booswichten zal als kaf in de wind uiteengeblazen worden : « *De goddelozen zal het heel anders gaan : als kaf opgejaagd door de wind !* » Wanneer God zijn oordeel velt, zal zijn adem hen wegblazen uit de Kerk waar ze zich onder de gelovigen vermengd hebben, zoals het waardeloze kaf onder het goede koren.

Deze goddelozen, die als kaf worden verstrooid door de wind, worden in het boek Daniël gesymboliseerd door de reus op lemen voeten uit de droom van Nabuchodonosor. De vijandelijke macht die zich keert tegen de God van Israël wordt als één blok voorgesteld ; het is het eeuwige heidendom dat steeds opnieuw, van de ene beschaving naar de andere, gestalte geeft aan de hoogmoedige aanmatiging van de mens zich in de plaats van God te stellen. Maar plots komt er, zonder ingrijpen van een menselijke hand, een steen los die de kolos treft en vernietigt : « *ijzer en leem, brons, zilver en goud, alles tezamen op een hoop. Ze werden als kaf op een dorsvloer in de zomer ; de wind joeg ze weg, zodat er geen spoor van overbleef* » (Dan. 2, 35).

Deze « *STEEN* » die de opeenvolgende koninkrijken ten gronde richt is de beloofde Messias. De psalm verklaart de profetische allegorie : om het verbond van de ongelovigen te breken zal het voor de Messias volstaan om er over te blazen.

Vers 6 : « *Want Jahweh kent het pad van de rechtvaardigen, maar de weg van de goddelozen loopt uit op verderf*. »

Men kan stellen dat alle psalmen een oproep zijn tot een dergelijke lotswissel, die een einde zal maken aan de onbeschaamde zegekreten van de goddelozen

broeder Bruno van Jezus